

RECULL DE PREMSA

12/07/2013

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

 accesso

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
12/07/13	CRISTINA FALLARÁS PERIODISTA I ESCRIPTORA: 2ESPANYA ÉS UN PROJECTE PODRIT, DIFÍCIL D'AIXECAR: HO HAN CREMAT TOT" / ARA	5	1
12/07/13	DE PERIODISME I DE PERIODISTES (1) / EL 9 NOU (VALLES ORIENTAL)	6	1
12/07/13	AL JAZEERA ULTIMA LA COMPRA DE MEDIAPRO PARA 'MANDAR' EN EL FÚTBOL ESPAÑOL / EL ECONOMISTA	7	1
12/07/13	NO SILENCIAR EL PENSAMIENTO CRÍTICO, POR ALFONSO GUERRA JOSE FELIX ALFONSO / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	8	1
12/07/13	EL CAMBIO RECIÉN INICIADO DE LOS MEDIOS / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	9	1
12/07/13	LA "SANTA CONTINUÏTAT" DE LA REVISTA 'ELS MARGES' ARRIBA A 100 NÚMEROS / ARA	10	1
12/07/13	LA TELE PÚBLICA GREGA BAT RÈCORDS / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	11	1
12/07/13	PRENSA / AMÉRICA LATINA LOS PRÍNCIPES, CON LOS PERIODISTAS DEL CURSO JOVEN IBERIS / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	12	1
12/07/13	LA ESTRELLA DE LA RADIO / EL PAIS (EDICION NACIONAL)	13	1
12/07/13	ELS MALABARISMES ESTADÍSTICS DE 'LA RAZÓN' AMB LA INDEPENDÈNCIA / ARA	14	1
12/07/13	AVAL DEL CAC AL FILME SECESIONISTA DE TV3 / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	15	1
12/07/13	'EL MATÍ DE CATALUNYA RÀDIO', EN LA CAMARGA / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	16	1
12/07/13	CONCHA GARCÍA CAMPOY SERÀ INCINERADA AQUEST MIGDIA A MADRID / ARA	17	1
12/07/13	PER A QUÈ VOLEM EL PERIODISME, ANTONI MARIA PIQUÉ / ARA	18	1
12/07/13	MARC GARRIGA PRESENTARÀ A L'ESTIU 'EL MATÍ DE CATALUNYA RÀDIO' / ARA	19	1
12/07/13	ESTUDIANTS DE PERIODISME DE LA URV FAN UN REPORTATGE SOBRE ENOTURISME / DIARI DE TARRAGONA	20	1
12/07/13	EL CAC INSTA A TV3 A GARANTIZAR LA PLURALIDAD IDEOLÓGICA / ABC (EDICION CATALUÑA)	21	1
12/07/13	PRISA ESTUDIA SUSPENDER PAGOS EN EEUU / EL MUNDO (EDICION NACIONAL)	22	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

Data	Titular/Mitjà	Pàg	Docs.
12/07/13	JAVIER GARCÍA, PRESIDENTE DEL BOARD DE ENDEMOL / LA RAZON	23	1
12/07/13	MANEL FUENTES, EXITOSA TRAYECTORIA EN LA RADIO / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	24	1
12/07/13	APOYA LA FALTA DE PLURALIDAD DE 'HOLA, EUROPA!' / EL MUNDO (ED. CATALUNYA)	25	1
12/07/13	JOSÉ MANUEL RUIZ RIVERO DIRIGIRÁ LA FORTA / LA RAZON	26	1
12/07/13	POLÈMICA EL CAC NO VEU PROBLEMES EN 'HOLA, EUROPA!' / EL PERIODICO DE CATALUNYA (ED. CATALA)	27	1

PERIODISME I MITJANS DE COMUNICACIÓ

SELECCIÓ DE LES NOTÍCIES DEL SEU INTERÈS

Col·legi
de Periodistes
de Catalunya

CRISTINA FALLARÁS

Periodista i escriptora

Pobresa Novel·lista guardonada i periodista amb una vintena d'anys de trajectòria en grans mitjans, Cristina Fallarás (Saragossa, 1968), explica a 'A la puta calle' (Planeta, 2013) el seu desnonament. Crònica de la caiguda d'una classe mitjana que creïem intocable

“Espanya és un projecte podrit, difícil d'aixecar: ho han cremat tot”

CARMÉ RIERA SANFELIU

No la trobo en el seu millor moment. Fa només 24 hores que ha donat les claus de casa seva. Cinc anys enre-re va ser acomiadada com a subdirectora del diari ADN i tot just fa un dia que s'ha consumat el seu desnonament. És la viva imatge d'una classe mitjana paupèrrima de la nit al dia. Després de llegir la seva història és fàcil notar com t'explota als nassos aquell “A mi no em passarà”.

Com estàs?
Em sento fora del sistema. Acabo d'entregar les claus de casa meua i estic ferida. Ferida de veritat. Una cosa és teoritzar sobre el desnonament, que és imprescindible. Però tot això no és res comparat amb el dia que ja no tens on portar a dormir els teus fills. He tingut sort que una persona que amb prou feines conec m'ha deixat un pis.

Com és aquest sistema que t'ha deixat fora?
De vegades el comparo amb un elefant mort. Quan el mates, tarda a caure. Segueix dempeus però és mort. Vivim en un elefant mort. Tot aquest sistema encara no ha caigut però és mort, i nosaltres ens comportem com microbis dins un gran sistema que algun dia ens caurà a sobre i ens esclafarà. No té solució. Quan ens diuen que comencem a repuntar alguns índexs econòmics, primer, és mentida, i segon, si fos veritat, cap on repunten? Cap al mateix sistema? Ni jo ni els analistes econòmics podem preveure cap on caurà ni com.

Hi ha alguna alternativa?
El gran problema de la gent que no reacciona davant la situació actual és que no veuen una alternativa. Pots deixar un sistema enrere si saps que al davant en tens un altre. Pots mobilitzar-te, però és que no tenim alternativa. El comunisme no va funcionar i no és desitjable. Qualsevol cosa llibertària no és res. El 15-M no ha proposat res real. I mentrestant seguim morint dins la bèstia.

La independència és una solució?
M'interessen les propostes independentistes que vénen de l'esquerra. Borrón y cuenta nueva. Separemos d'Espanya. Jo sóc de Saragossa i m'interessa molt el moviment independentista català. Però no el de CiU. I no des d'un punt de vista nacionalista, sinó des de la part més racional. Sens dubte el que anomenem Espanya és un projecte podrit, putrefacte, en descomposició. Cap on va? No ho sé, només sé que serà molt difícil aixecar-lo perquè ho han cremat tot. És per això que penso que potser donant llibertat a les autonomies seriem capaços de muntar un petit sistema on tot sigui més racional, on els petits territoris puguin recuperar la noció de democràcia. No ho sé... Ho veig amb interès, però he perdut l'esperança.

El teu llibre és una crònica molt íntima. Ha estat difícil escriure-la? Jo fa temps que vaig escollir el xou, mostrar-me. Però el que més m'ha costat és evitar que la mostra d'intimitat esquitxi els del meu voltant.

Algú va dir-te que després de llegir-te no volia tenir fills en plena crisi. Què li vas respondre?
L'únic que ens falta és que ens treguin la possibilitat de tenir fills. Ens han format en un consum radical. El consum infantil ha estat el que s'ha alimentat amb més ganes i és una mentida. ¿De veritat algú pot creure que un nen no és feliç si no té una Nintendo a casa? No. Un nen és feliç amb carinyo i una bona educació. Tenim biblioteques públiques. Un nen el que necessita és llegir.

Com els expliques la situació?
No és fàcil, però els nens són molt més intel·ligents i permeables del que ens pensem. Ells veuen i noten el que passa. Veuen que la casa s'omple de tristesa, que un senyor truca a la porta per exigir-te coses, que et tallen la llum, l'aigua... No són tontos. Només es tracta d'explicar-los per què i com passen les coses.

¿Trobaves a faltar una crònica com la teua als mitjans?
Els mitjans simplifiquen. La televisió, quan vol oferir una imatge de pobresa, t'ensenya algú dormint en un caixer o buscant a les escombraries. Això fa que la societat segueixi en silenci. Si ensenyessis un metge, un arquitecte o un enginyer amb els seus fills al carrer, la població se sentiria amenaçada i reaccionaria. Aquest ha de ser el paper dels mitjans. S'han despertat tard. Sobretot perquè estaven ocupats fent fora els seus treballadors, i és molt complicat parlar d'acomiadaments quan t'estàs carregant els teus.

Expliques al llibre que molta gent no creia que t'haguessin desnonat. M'han arribat a dir que sóc una actriu pagada. La gent no vol veure-ho. Acceptar que això em pot passar a mi és acceptar que a ells també. Per a una persona amb 20 anys de carrera era impensable arribar a segons quins nivells de pobresa. És molt difícil d'empassar perquè la societat que tenim, encara que fos fallida, ens agradava molt. Podies anar de vacances, sortir a menjar i a prendre una copa, els teus fills tenien l'escola i el menjar assegurats... A la gent no li ve de gust acceptar-ho i ho entenc. Ara bé, a la fuerza ahorcan.

¿Aquesta és la raó també de la falta de contestació pública?
Ens han educat en la delegació: si acceptes que és una societat fallida has de prendre les regnes de l'acció política. Admetre que els polítics que hem escollit no només no funcionen sinó que la majoria són uns lladres ens obliga a treballar.

Cristina Fallarás va crear i actualment dirigeix la pàgina web de debat i llibres Sigueleyendo.es, amb editorial inclosa. RUTH MARIQOT

Un llibre

'PEDRO PARAMO', DE JUAN RULFO

Una pel·lícula

'LA NOCHE DE LA IGUANA'

Un personatge històric

MIGUEL DE CERVANTES

De periodisme i de periodistes (1)

Paco Monja
Periodista

El 21 de juny *Revista del Vallès* es va presentar a la seva habitual cita amb els quioscos de Granollers i comarca tot anunciant la seva marxa després de ser un setmanari referent al Vallès durant 72 anys, 8 mesos i 3 setmanes, un titular, aquest, que acompanyat d'un clar "Adéu i gràcies", servia de comiat d'una publicació que ha marcat tota una època. L'excepcionalitat d'aquesta decisió empresarial –Tarafa Editora de Publicaciones SL, que presidia Joan Catafal, signava l'Editorial a l'interior i oferia unes quantes explicacions del perquè de tot plegat– deixava sorpresos uns quants (entre els quals, els quiosquers, subscriptors, anunciants i lectors) i ratificava entre els mitjans de comunicació de proximitat un rum-rum conegut del qual es parlava amb temor i preocupació.

A la redacció de *Revista del Vallès*, els periodistes i la plantilla de treballadors feia més de dos anys que combinàvem la feina –les circumstàncies han volgut que hagi estat jo el director de la revista durant els darrers sis mesos en marxar per malaltia en Roberto Giménez després d'estar-hi durant prop de 30 anys al capdavant–, amb uns ERO que no minvaren la moral dels periodistes a l'hora exercir amb professionalitat les seves responsabilitats fins al final.

Quan els temors es van complir, quan es va saber que *Revista del Vallès* deixava de sortir per problemes econòmics (important baixada de la publicitat, descens de vendes –tònica general en el sector–, acumulació del deute, manca de subvencions de les administracions, revolució digital...), va arribar –no podia ser d'altra manera– l'hora de les lamentacions, acompanyada també d'una alegria més que manifesta d'uns quants que desitjaven que al setmanari li arribés aquest moment. Tanmateix cal destacar les diverses reflexions generals que s'han produït a partir d'aquest fet a l'entorn de la premsa, els periodistes i els mitjans de comunicació de proximitat, moltes de les quals han trobat a les pàgines d'EL 9 NOU aquestes últimes setmanes l'espai adient.

I hi ha hagut companys de viatge en això dels mitjans de comunicació de proximitat (l'amic Josep Maria Codina, periodista i gerent de Granollers Audiovisual ho va fer extraordinàriament bé els dies 1 i 5 de juliol en aquestes pàgines amb les seves *Cartes de prop: Periodisme (1 i 2)* que han posat molt alt el llistó de les reflexions a l'entorn d'una professió (periodista) i una especialitat (periodisme) que contemplades des de la proximitat presenten unes peculiaritats ben especials. Signi-

ficatives i ben singulars, diria jo, en la mesura que fa només una trentena d'anys l'ofici de periodista local/comarcal no donava encara en aquestes contrades vallesanes (excepte comptades excepcions) per viure dignament.

A Granollers, ens hem de remuntar a l'hora de parlar del periodisme més recent –els seus inicis els hem de situar l'any 1882 quan aparegué el setmanari *Eco de Granollers*– als anys 40 del segle passat quan amb motiu de la llarga i fosca travessa per la dictadura, la majoria dels mitjans de comunicació existents (ràdio, premsa...) formaven part de la "Prensa del Movimiento", que era tant com dir la premsa dels qui havien guanyat la guerra o la premsa dels vencedors, vaja. *Vallès* n'era a la comarca el més emblemàtic i representatiu dels exemples. Durant els primers anys des que es posà en marxa el 1940, al setmanari *Estilo*, fundat i dirigit per Claudio Colomer –escrit en castellà i que poc després es convertiria en *Vallès*..., els seus guardians ideològics falangistes marcaren les línies periodístiques de la revista a còpia d'una doctrina ben coneguda.

Com ja he dit en d'altres ocasions i en d'altres espais (entrevista de Marina Martori a VOTV el dia 5 de juliol), en aquelles circumstàncies tan difícils políticament i socialment parlant, va haver-hi granollerins i vallesans que malgrat les diferències amb la línia editorial de *Vallès* (de dretes, espanyolista, defensora d'uns principis fonamentals...) van saber i van voler aprofitar les seves pàgines per oferir les seves col·laboracions especials. Ho van fer a través, per exemple, dels números especials que la revista començà a presentar per la Festa Major i que després publicà també per Nadal i les Fires i Festes de l'Ascensió.

En aquesta nombrosa llista de persones que van obrir finestres de llibertat i de coneixement ens trobem noms com el del Dr. Salvador Llobet, Josep Maria Puchades, Josep Estrada, Antoni Jonch, Feli Miyares, Josep Maria Ruera, Josep Verdé Aldea, Jordi Baulies, Pius Canal, Ramon Munné... Hi ha qui em dirà, amb raó, que aquests noms eren les flors d'un espí ple de punxes amb proclames de

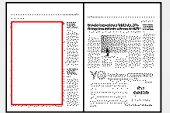
caràcter profeixista que feien mal. Tot això passava en una ciutat, Granollers, capital del Vallès Oriental, que venia d'altres experiències periodístiques properes en el temps totalment de tipus diferent, com va ser l'esquerrana i republicana revista *La Gralla* (1921-1937), que va fer realitat l'impressor Amador Garrell i Alsina, i que va dirigir l'Alfred Canal. Es tractava d'un setmanari que és encara un referent quan es repassen alguns dels seus números extraordinaris amb una qualitat periodística i presentació publicitària excepcionals.

Entre 1937 (final de *La Gralla*) i 1977 (final de *Vallès*), a Granollers van néixer d'altres projectes periodístics com la *Comarca Deportiva*, de Modest Bonet, o la revista *Granollers Comunidad Cristiana*, *Semanario parroquial*, una proposta informativa que va agafar el relleu d'Acció Catòlica i que des de l'ombra de la parròquia de Sant Esteve volia sortir més enllà de la sagristia per apostar per iniciatives informatives més integradores sobre el pla social, catalanista (defensa del català)...

A la seva manera –així ho han manifestat alguns dels seus promotors i col·laboradors (Ramon Buxarrais, Joan Subirà, Joan Sala Vila, Esteve Sala, Esteve Duran, Pere Canal, Anna Maria Palé, Josep Cardús, Josep Farnés, Martí Suñol, Rafael Ballús, M. Àngels Santacana, Salvador Casanova, Lluís Tintó...), *Granollers Comunidad Cristiana* es presentava com a alternativa a *Vallès*. Finalment, però, *Vallès*, ajudada pels

jerarques del moment i beneficiada per l'eficàcia publicitària d'en Lluís Sitjes i Ballejà i la participació d'uns quants col·laboradors (Ferran Salameiro, Josep Vinyals, Josep Mas, Frederic Nadal...), en va resultar guanyadora. Ens situem, any més any menys, entre 1976 i 1977, poc després de la mort d'en Franco. Tot just quan semblava que la "Prensa del Movimiento" desapareixeria completament (com així va passar en general), a Granollers, *Vallès* va continuar. Per què? Com s'ho van fer? La resposta i l'explicació a la gran volada que van començar a experimentar des de llavors els mitjans de comunicació de proximitat a Granollers i comarca, a la segona entrega d'aquí uns dies.

Al Jazeera ultima la compra de Mediapro para 'mandar' en el fútbol español

La cadena árabe pretende comercializar los derechos audiovisuales de la Liga

Antonio Lorenzo / África Semprún
MADRID.

La cadena árabe de televisión Al Jazeera ultima estos días la compra de la productora Mediapro para adueñarse de la parte más valiosa del fútbol español: los derechos televisivos de los clubes de propiedad del grupo catalán. El interés del gigante catari por conquistar el *deporte rey* en el Viejo Continente es manifiesto desde hace años, con otras grandes ligas europeas ya en su catálogo, y esa ambición encuentra en España un terreno especialmente favorable.

Según ha podido saber *elEconomista* de fuentes conocedoras de las negociaciones, la multinacional con sede en Doha (Catar) podría anunciar en breve una operación sin precedentes en nuestro país, cuyo importe aún no se ha precisado. En el supuesto de que los últimos flecos de las conversaciones lleguen a buen puerto, Al Jazeera se haría dueña de los derechos audiovisuales de los principales clubes del fútbol español, entre ellos Real Madrid y Barcelona, sin necesidad de intermediarios locales. La explotación de los mismos tendría un alcance nacional e internacional, tanto para televisión como Internet o la telefonía móvil.

País estratégico

La cadena de televisión por satélite es consciente del tirón mediático del fútbol y en esa estrategia goza de una importancia capital *la mejor liga del mundo*. La adquisición de Mediapro abre a Al Jazeera las puertas del mercado futbolístico español, que está dominado por Prisa. Hasta ahora, la editora de *El País* explota en exclusiva en España los derechos de la Liga BBVA, de la Copa del Rey y otras competiciones como la Bundesliga. Un negocio que no le aporta los réditos esperados y que le ha llevado a deteriorar el balance de Prisa TV en 294 millones por la pérdida de valor.

Los graves problemas financieros de Mediapro y de Canal+ juegan a favor de una compañía regada por petrodólares. Asimismo, la operación en ciernes cuenta con la bendición tanto de la Liga de Fútbol Profesional (LFP) como de la Secretaría de Estado de Deportes. No en vano, el presidente de la Liga, Javier Tebas, aseguró en una entrevista con este diario que la LFP iba a "tomar partido" en las *guerras del fútbol* entre Prisa y Mediapro para evitar que "ponga en peligro la propia continuidad de muchos clubes de fútbol". Los reiterados im-

Un cámara de televisión durante un acontecimiento deportivo. EE

El reino de Catar, a la conquista del 'deporte rey' en Europa

Los tentáculos de la familia real catari se extienden por lo más granado del fútbol europeo. En los últimos años, los propietarios de Al Jazeera han ganado influencia en el deporte rey a través de la compra de derechos de televisión de las principales ligas europeas, así como de la adquisición de distintos equipos de fútbol como el París Saint Germain (Francia) o el Málaga. El buque insignia de la monarquía catari para conquistar el fútbol europeo es su cadena internacional Al Jazeera. La televisión satelital, famosa como referencia de las noticias del mundo árabe, se lanzó al mundo del deporte en 2003 con el lanzamiento de *Al Jazeera Sport*. Poco a poco, el

grupo ha sumado la explotación de diversos derechos televisivos a través de canales como *Bein* y *Al Jazeera Sport*, con los que ha logrado sacudirse la dependencia económica de la familia real. El canal por cable *Bein* nació en EEUU y en 2012 comenzó a emitir en Francia tras hacerse con los derechos de la liga gala de fútbol mejorando la oferta del Canal+ de ese país. En esta aventura europea, Mediapro jugó un papel importante, ya que montó en tiempo récord la sede francesa y le vendió la explotación de la Liga BBVA en Francia. *Bein* explota en EEUU y en el país vecino la Bundesliga, la liga italiana, la francesa, la española, y la Copa del Rey, entre otros.

pagos del grupo que preside Juan Luis Cebrián a la productora catalana —y, por extensión, a los equipos— por los derechos de televisión del *deporte rey* ya alcanzan los 100 millones de euros, lo que pone en un serio aprieto a los clubes, que necesitan esos fondos para la adquisición de fichajes y el pago de la

deuda a Hacienda y a los bancos. El plan económico aprobado por el Consejo Superior de Deportes contempla una reducción de 1.000 millones de euros de deuda en tres años y los impagos dificultan que se cumpla. "Prisa ha dado una patada a Mediapro en el culo de los equipos de fútbol", sentenció Te-

bas. En este sentido, fuentes cercanas a la Liga explicaron a este diario que "la incertidumbre financiera por los impagos pone en peligro el inicio de la Liga y eso no se puede permitir".

Entre otros detalles, la operación pone punto y final a la *guerra del fútbol*, previa ruptura del acuerdo que Mediapro tiene firmado con Prisa hasta 2015. La maniobra también despeja las incertidumbres que actualmente desvelan a los principales clubes de fútbol español, con pagos pendientes por parte de los operadores de televisión.

La estrecha relación entre Mediapro y Al Jazeera viene de antiguo. La productora catalana ha firmado varios contratos con la cadena árabe para la explotación de los derechos de la Liga BBVA a nivel internacional. Mientras, el grupo catari ha contado con la empresa de Roures para fundar la cadena *Bein* en Francia y llevar a cabo la producción de varios programas. En cuanto al capítulo de ventas, Mediapro negoció la venta de Overon a Al Jazeera si se hacía con el 51 por ciento en manos de Abertis. La operación se cerró el 1 de julio por 41 millones de euros.

No silenciar el pensamiento crítico

La exclusión de la revista *Temas* de las ayudas de la Secretaría de Estado de Cultura a las publicaciones culturales y de pensamiento ha convertido a esta revista en una nueva víctima de las políticas anti-culturales del Gobierno, quedando discriminada de unas pequeñas ayudas que percibía desde 1996 y a las que tiene derecho por su interés y su relevancia.

Hasta el año 2012, *Temas*, igual que otras publicaciones similares, tenía como ayuda 850 suscripciones a bibliotecas públicas. Este sistema fue establecido cuando Miguel Ángel Cortés era secretario de Estado y ha sido respetado por todos los Gobiernos posteriores, tanto del PP como del PSOE, que han apoyado a las publicaciones culturales sin discriminar a ninguna por razones de orientación política o ideológica. Los diferentes responsables de Cultura se han comportado durante este tiempo de acuerdo con el consenso constitucional que obliga a las instituciones del Estado a proceder de acuerdo a principios de imparcialidad y no discriminación por razones de pensamiento o ideas.

Sin embargo, en 2012, con José María Lassalle en la Secretaría de Estado de Cultura, se suspendieron las suscripciones públicas a las revistas y se estableció un concurso de modestas ayudas a la edición, que se decide de forma unilateral por una comisión de funcionarios en su mayoría nombrados a dedo por el señor Lassalle y su equipo. Se ha pasado de un sistema objetivo y equitativo a otro que posibilita, como se constata, la arbitrariedad y la discriminación.

La principal consecuencia es que se ha roto un consenso democrático que se ha mantenido por Gobiernos de distinto signo, en un contexto de recortes que está causando un daño notable a las industrias culturales españolas. El mayor que se ha conocido en el periodo democrático y que, en lo que a revistas de pensamiento se refiere, ha dado lugar a la desaparición de un 30% de estas publicaciones.

ALFONSO GUERRA JOSÉ FÉLIX TEZANOS

El fin de las ayudas a la revista 'Temas' es una maniobra de discriminación

Lo que está ocurriendo con las revistas culturales —al igual que en otros campos culturales— demuestra el sentido que tienen las ayudas públicas para mantener y fomentar —aún con escasos recursos— un tejido intelectual y cultural rico y solvente. De ahí la importancia de la labor que responde precisamente a este nombre, porque la pluralidad de ideas debe ser vista como riqueza de un país. Los responsables de Cultura deberían saber que el pensamiento no es cuestión de mercado y que la confrontación de ideas y opiniones es una fuente democrática de expectativas y de búsqueda de soluciones. De ahí la sorpresa de comprobar que la exclusión de *Temas* responde a un intento de silenciar el pensamiento crítico.

Temas está acompañada en la "lista negra" por publicaciones como *Gaceta Sindical* (cerca a CC OO), *Raíces* (revista judía de cultura), *El cronista del Estado social y democrático de derecho* (dirigida por Santiago Mu-

ñoz Machado); *Gitanos*, una publicación de SOS-Racismo; etcétera. Es decir, todo un repertorio de exclusión y señalización negativa.

El mantenimiento de las ayudas a la edición a otras revistas de orientación conservadora revela que no estamos solo ante un problema de recortes o escasez de recursos, sino ante una discriminación deliberada y perfectamente orientada.

Temas es una publicación con una larga trayectoria en defensa de una democracia de calidad y de los valores de solidaridad, libertad e igualdad, abierta al debate y a colaboraciones plurales, que puedan suscitar propuestas y alternativas sobre los problemas políticos, sociales, económicos y culturales.

De la relevancia y del interés cultural de *Temas* dan cuenta los 2.000 académicos prestigiosos y especialistas en diferentes materias que han colaborado en sus páginas en 19 años. Entre estos se encuentran primeras figuras intelectuales nacionales e

internacionales, diputados y senadores, ministros y exministros de varios países, magistrados, presidentes de altas instituciones como el Senado, el Tribunal Constitucional, el Parlamento Europeo, científicos del máximo nivel, etcétera. Personas como Tomás y Valiente, Gregorio Peces Barba, Federico Mayor Zaragoza, Alain Touraine, Susan George, José Antonio Marina, Tarso Genro, Jacques Diouf, Javier Rojo, James K. Galbraith, José Luis Sampedro, Göran Therborn, Norman Birnbaum, Carlos París, Reyes Mate, Michel Rocard, Juan Luis Arsuaga, Juan Luis Cebrián, Francisco Ayala, Joaquín Estefanía, Miguel Delibes, Ángel Gabilondo, etcétera.

Los que firmamos este artículo entendemos que publicaciones como *Temas* son necesarias en las sociedades democráticas, especialmente en tiempos como los actuales. De ahí la importancia del papel de apoyo que ha prestado hasta ahora la Secretaría de Estado de Cultura para realizar unas tareas que siempre se han efectuado de manera austera, y lo incomprensible del proceder actual, que niega un reconocimiento al que varias publicaciones tienen derecho; el mismo derecho que las revistas de orientación conservadora a las que se ayuda.

Desde *Temas* existe la determinación de continuar contribuyendo de manera positiva al análisis, la reflexión, la crítica y la confrontación pacífica de ideas, y la convicción de que es necesario evitar el retorno a comportamientos propios de la España predemocrática, oscurantista y hostil a todo lo que signifique cultura y pensamiento. Sobre todo si es pensamiento crítico.

Alfonso Guerra es presidente del Consejo de Redacción de *Temas* y **José Félix Tezanos** es su director.

Firman también este artículo Josep Borrell, Rafael Simancas, Adela Cortina, Ángel Viñas, Rafael Nájera, Victoria Camps, Emilio Muñoz, Elías Díaz, Enrique Múgica, Cristina Narbona, Eduardo Sotillos, Elena Arnedo y Andrés de Blas.

EL NUEVO SECTOR EN EEUU

Alberto Ibargüen, que financia proyectos informativos innovadores, analiza el futuro de los periodistas: «Que piensen como ingenieros»

El cambio recién iniciado de los medios

PABLO PARDO / Washington
Especial para EL MUNDO

Tribune, la empresa que cuenta con dos de los periódicos más importantes de EEUU, *Chicago Tribune* y *Los Angeles Times*, acaba de comprar 19 cadenas de televisión. Ahora, sus propietarios planean partir la compañía en dos. Por un lado, estarán los canales de televisión —42 en total—, por otro, los periódicos.

Es exactamente el mismo modelo que está poniendo en práctica Rupert Murdoch, que en junio partió su imperio en dos empresas. Por un lado, su división de prensa, revistas y editoriales, que sigue llamándose News Corporation y que cuenta entre sus activos la editorial HarperCollins y los diarios *The Wall Street Journal* y el *Times* de Londres.

Por otro, sus negocios en Hollywood y televisión, que pasan a llamarse 21 Century Fox. Respecto a la opinión del mercado, basta con comparar una cifra: News Corporation vale en Bolsa menos de 4.000 millones de euros; 21 Century Fox, más de 55.000 millones.

En el caso de Tribune hay un giro inesperado. Los empresarios petroleros David y Charles Koch, los principales financiadores del *Tea Party*, confirmaron el miércoles que estudian comprar la nueva empresa de diarios que salga de la división de Tribune. Los Koch no comprarán los periódicos como negocio, sino para usarlos como ariete de su ideología.

A Alberto Ibargüen, presidente y consejero delegado de la Fundación Knight, una de las principales orga-

Alberto Ibargüen. / MATTHEW PACE

nizaciones de promoción de la innovación periodística en EEUU, eso no le sorprende. «Hasta la segunda mitad del siglo XX, la prensa no era independiente ni pretendía serlo. Y, en muchos casos, tampoco era rentable. Hearst y Pulitzer [dos de los mayores empresarios de los medios de comunicación de EEUU de principios del siglo XX], nunca disimularon sus intereses en, por ejemplo, la guerra entre EEUU y España en 1898».

Así pues ¿corren los medios el peligro de convertirse en apéndices de millonarios? Michael Bloomberg, el alcalde de Nueva York, controla el gigante de la información financiera Bloomberg, y con el dinero que ob-

tiene de sus terminales de datos, mantiene la agencia del mismo nombre y el semanario *Business Week*. Y, tal vez en el futuro, *Financial Times*.

Ibargüen, que fue director del diario *Miami Herald* y ahora al frente de la Fundación Knight, que cada año da más de 100 millones de dólares (77 millones de euros) a proyectos periodísticos en EEUU, admite que no tiene una respuesta. «En términos de cambio tecnológico, estamos en la fase 4 de 10», explica.

Ibargüen insiste en que hay vías de financiación que pueden funcionar. Por ejemplo, organizaciones periodísticas sin ánimo de lucro. «En la Fundación hemos apoyado a los medios sin ánimo de lucro, como *ProPublica* [ganador de varios Pulitzer] y el *Texas Tribune*. Pero nadie sabe qué funcionará en el futuro».

Y también está el cobro por contenidos, algo que está siendo ensayado ahora por la mayoría de los grandes periódicos de EEUU empezando, precisamente, por el buque insignia de News Corporation, *The Wall Street Journal*: «Todo depende de cómo se presente a los consumidores. Digamos que en EEUU, por ejemplo, nadie paga por las noticias en televisión. O eso creen ellos. Pero luego resulta que pagan 150 dólares mensuales por un paquete de cable que incluye cadenas que solo son noticias».

LITERATURA

La “santa continuïtat” de la revista ‘Els Marges’ arriba a 100 números

Fa gairebé 40 anys que *Els Marges* analitza la llengua i la literatura catalanes cada quatre mesos. Fundada per Joaquim Molas, la revista celebra el número 100 amb un especial de gairebé 200 pàgines.

JORDI NOPCA

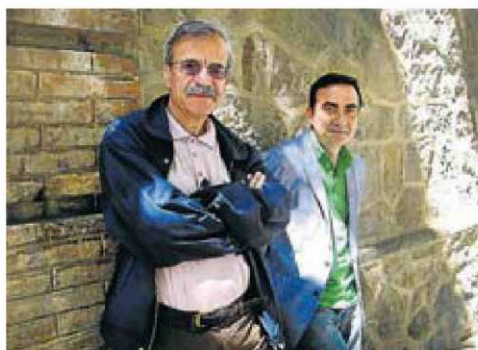
BARCELONA. “No som dogmàtics, sectaris ni lerrouxistes: *Els Marges* ha estat una revista oberta a tothom que sabés escriure”, reconeix Josep Murgades, vinculat al projecte des del primer moment. Fundada el 1974 per Joaquim Molas, el primer equip de redacció estava integrat per Jordi Castellanos, Josep Maria Benet i Jornet, Enric Sullà i el mateix Murgades.

Trenta-nou anys després, la publicació quadrimestral celebra l'efemèride dels 100 números amb un especial de gairebé 200 pàgines, encapçalat per un editorial festiu i alhora punyent. “Temps era temps hi havia hagut –o es volia que hi hagués– la santa continuïtat. A hores d'ara n'hi ha prou que aquesta, tot

i com és dur de mantenir-la, sigui simplement això: duradora (amb independència tant si de hom aspira a veure-la canonitzada com si no)”.

El català, sempre en perill

Els Marges conserva l'objectiu inicial, tal com recorda Murgades: “Ser una publicació acadèmica dedicada a vehicular estudis sobre llengua i literatura catalanes que anaven sorgint a l'escalf de la universitat”. En aquestes gairebé quatre dècades de vida, la revista ha sobreviscut amb una base de subscriptors que actualment volta els dos centenars en un entorn que no ha deixat de canviar. “Quan el 1979 vam fer el manifest *Una nació sense estat, un poble sense llengua*, ningú no ens va recriminar no haver pensat en els grans fenòmens que s'han donat els darrers anys i que han repercutit en la literatura: la globalització, la immigració i la informàtica”, assegura. A grans trets, el manifest alertava sobre el perill de la llengua catalana en cas que el país no es dotés d'unes es-

Josep Murgades i Víctor Martínez-Gil dirigeixen la revista. R. MARIGOT

structures de poder que li garantis- sin la supervivència.

“Tres dècades després, es dona una situació paradoxal: la literatura catalana compta amb una indústria més desenvolupada que abans, però al mateix temps la situació de la llengua és molt precària”, continua Murgades. Víctor Martínez-Gil, codirector de la revista des de la mort de Jordi Castellanos l'octubre del 2012 –però que hi està vinculat

des del 1991– també analitza els canvis més o menys recents. “La manera de funcionar del mercat literari és molt diferent de quan la revista va començar. Ara el mercat català reproduceix els sistemes més consolidats, amb una producció estable en tots els gèneres. Un dels grans problemes que té la literatura catalana és que encara arrossega un dèficit de presència i d'identificació”. Martínez-Gil considera que, per sort, els escriptors “encara no han perdut el paper d'orientadors i referents”. Pel que fa a la concentració creixent en el món editorial català, Murgades creu que “és preocupant”, però que al mateix temps es dona una proliferació de petites editorials que fan una bona feina i creen un mercat a l'abast dels lectors”.

Al número 100 hi ha textos inèdits de tots els fundadors, un poema llarg i inèdit de Francesc Parcerisas i aportacions assagístiques de Marina Gustà, Manuel Jorba, Joan Lluís Marfany, Denise Boyer, Gemma Rigau i Núria Santamaria, entre d'altres. ■

UN MES DE TANCAMENT DE LA RADIOTELEVISI3N DE GRÈCIA

La tele p3blica grega bat r3cords

La dissolta ERT emet amb èxit per internet i de forma pirata

ANDRÉS MOURENZA
ATENES

Ahir es va complir un mes des que el Govern del conservador Andonis Samaràs ordenés el tancament de la radiotelevisi3n p3blica. No obstant, ara mateix Grècia no té una televisió p3blica sinó dues, i totes dues emeten com a cadenes pirates.

Una és la Ràdio Televisió Grega (ERT), dissolta formalment per l'Executiu mitjançant un decret -una mesura condemnada per diverses organitzacions internacionals- i amb 2.656 treballadors que van ser acomiadats per complir amb

les quotes exigides per la troica. Però els empleats d'ERT han ocupat els estudis principals i, amb ajuda de la Unió Europea de Radiodifusi3n, segueixen emetent a través d'internet i de freqüències analògiques piratejades. I han aconseguit més espectadors que mai: només la primera setmana d'emissions van tenir cinc milions d'usuaris únics.

La segona és la Televisió P3blica (DT), una soluci3n provisional creada pel Govern intentant acatar una sentència que ordenava la restituci3n del senyal d'ERT. De moment, només emet pel·lícules i documentals de fa dècades, ja que no té personal i transmet des de l'estudi d'una cadena privada protegit per polícies antiavalots. El Govern assegura que els treballadors d'aquesta no-

►► Un treballador d'ERT mira una caràtula de la nova cadena p3blica.

va emissora són «voluntaris» i està dirigida per un periodista que, segons els treballadors d'ERT, és un dels «enxufats» que els partits Nova Democràcia i Pasok van col·locar com a col·laboradors a la televisió p3blica.

SENSE PERMIS // «És ridícula! La DT és com la televisió grega dels anys 50!», es queixa el periodista Kostas Argyrós: «Això mostra que els que van tancar ERT no tenien cap pla per a la televisió p3blica, només se la volien carregar». El sindicat d'ERT denuncia, a més a més, que l'emissió de DT és il·legal, perquè es tracta d'una nova cadena que emet sense permís i des d'una empresa privada.

Encara que guanyin de llarg la batalla per l'audiència, a l'ERT ocupada no són optimistes: fa un mes que treballen sense sou amb torns cada vegada més llargs, ja que cada vegada són menys els que hi van. ≡

Los Príncipes de Asturias, en el centro, con los periodistas del Curso de Periodismo Joven Iberis. / BORJA FOTÓGRAFOS

Prensa / América Latina

Los Príncipes, con los periodistas del Curso Joven Iberis

E. M.

Los Príncipes de Asturias recibieron en el Palacio de la Zarzuela a los 20 periodistas latinoamericanos integrantes del Curso de Periodismo Joven Iberis para hablar sobre la importancia de la libertad de prensa en América Latina y la necesidad de fortalecer vínculos entre los países de la comunidad iberoamericana. La iniciativa -antes llamada Balboa-, que cuenta con el patrocinio de Telefónica, ha formado desde 2002 a 254 periodistas latinoamericanos que participaron en una experiencia de seis meses en medios españoles con sede en Madrid.

La estrella de la radio

JUAN CRUZ

¿Por qué resiste la estrella de la radio? Por el arte combinatorio; porque es ritmo, la aspiración natural de la conversación y por tanto de la comunicación entre la gente. Y, además, resiste porque es el sustento de todas las facultades de la comunicación: la inmediatez, la proximidad, la naturalidad, la veracidad. La mezcla de esos factores es el elemento que mantiene viva a la radio. Es aire y es a la vez materia; la voz es su sustancia. Por eso la estrella de la radio no ha podido ser vencida, nunca, por las otras constelaciones.

Hay programas —y voces— que representan esa vitalidad de la radio para adaptarse a los tiempos y ser representación de los tiempos. Programas que combinan de manera natural elementos distintos, aspiraciones diversas de la sociedad; al final, ese

batiburrillo consigue abrirse paso como una totalidad. Es la radio total, y existe. Fue aquella radio que hicieron Alberto Oliveras (en las calles y aún en las selvas) o Jorge Arandes y Federico Gallo (en un estudio que parecía a la vez un estadio) o Joaquín Soler Serrano (que fue capaz de emitir desde los aviones, de Madrid a Barcelona o viceversa). O Eduardo Sotillos, que recordó que los jóvenes (*Para vosotros, jóvenes*) tampoco eran aficionados al parte. Y es, en la lejanía, aquella radio que inventó Victoriano Fernández Asís para las mañanas de España. O es, aún, y que sea por muchos años, la radio de *Hora 25*, que empezó (con Ónega, con Martín Ferrán) siendo el reflejo aún tímido de lo que la gente hablaba en la calle mientras se moría Franco. O, cómo no, el *Protagonistas* de Luis del Olmo, que sigue su leyenda.

En esa estela surgió en 1988 *A vivir que son dos días*, que sigue tan campante en la cadena SER, ahora con Javier del Pino al frente. Concha García Campoy (con Lorenzo Díaz y con Javier Rioyo) concibió la radio total desde una aspiración cultural que estaba en el ambiente y que se hizo voz perentoria en la radio. Juan Cueto había dicho, en este periódico y en todas partes, que la mirada divertida era mezcla, aspiración de interesarse por todo y de interesar a todos. Esa filosofía de lo diverso se instaló en la voz que representó Concha en ese momento y *A vivir que son dos días* fue, en el concepto de Cueto, una manera de entender la época y de mostrarla. Todavía estaba viva la movida, surgían nuevos nombres, la política no era aún el plato cínico al que además la gente mira cínicamente. En el entusias-

mo de Concha había aún la ingenuidad de la época, y además ella reflejaba, en la ansiedad cálida de su voz, la necesidad natural de comunicarlo.

Fue tan potente ese impulso que aquella apuesta de la SER con Concha y con sus amigos al frente sigue siendo hoy un faro radiofónico, y no solo en el programa que luego sería patrimonio de otras voces. En todas esas voces que vinieron luego (lo recordaban aquí Fernando Delgado y Montserrat Domínguez, dos de sus continuadores) funcionó esa herencia del entusiasmo. Ese pilar de aire está en la raíz del éxito de la estrella de la radio y en esa estela está, imborrable, una de sus más audaces protagonistas, Concha García Campoy, que nos acaba de dejar. La radio sigue; a ella y a la radio le debemos mucho de lo bueno que tiene la vida.

pareumàquines
ÀLEX GUTIÉRREZ (@ALEXGUTIERREZM)

Els malabarismes estadístics de 'La Razón' amb la independència

Els *bento* són aquelles safates de menjar japonès, lacades de negre i compartimentades, amb cada element disposat amb inequívoca delicadesa nipona. Aahir, la portada de *La Razón* era tot un *bento*: a cada raconet t'hi trobaves una perla per comentar. Un sashimi, per exemple, de declaració de Rajoy ("S'ha de parlar de les coses que són importants", com si el finançament aparentment pútrid del partit de govern no ho fos). O una tempura de manipulació estadística, quan diuen que "només un

de cada quatre dóna suport a la independència". Examinem-ho. S'agafen a la dada "Només em sento català", tot i que la dada que indica de manera inequívoca les ganes de guillar és la que diu que un 40,6% voldrien que Espanya permetés a les autonomies independitzar-se. És aquesta la dada que *El Mundo* dóna en titular, perquè entén que, com que està per sota del 50%, afavoreix els seus interessos. Només a la lletra petita aclareixen que és, de llarg, la resposta més votada. I és graciós perquè, a l'altra banda de l'espectre, *El Punt/Avui* s'agafava a aquest mateix 40,6% per posar ben gran en portada "Tips d'Espanya", que deu ser el seu *Lorem Ipsum* per a titulars. (Aquesta broma potser és massa del gremi. *Lorem Ipsum* és com arrenca el text en llatí que apareix per defecte a les maquetes dels diaris i que el periodista ha de substituir pel text bo.) Per cert que la valoració de *La Razón* de tot plegat és que el CIS "confirma el fracàs de l'estat català": conxo, sí que ha estat fuga! Aquesta mania catalana per la brevetat.

Al racó de pensar

JOSÉ MARÍA ALBERT DE PACO

ARTICULISTA DE LIBERTAD DIGITAL

"L'únic vestigi [polític] del nostre temps serà el ministre Wert"

Aval del CAC al filme secesionista de TV3

Para el organismo, 'Hola, Europa!' cumple la vocación de servicio público

Barcelona

El pleno del Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) aprobó ayer, con cinco votos a favor y uno en contra, una resolución sobre el documental independentista *Hola, Europa!* en la que constata que el trabajo «no vulneró las misiones de servicio público» que tiene encomendadas la televisión pública catalana.

El pasado día 7 de mayo, TV3 emitió este documental, dirigido por Dolors Genovès, en el que una treintena de personalidades catalanas de todos los ámbitos y sensibilidades, desde el músico Lluís Cabrera al empresario Joaquim Gay de Montellà, reflexionan sobre el derecho a la autodeterminación y la situación política de Cataluña.

La diputada del PSC Núria Parlón se quejó en el Parlament del contenido de la filmación al entender que no había reflejado las diferentes opciones de pensamiento filosófico y político en relación a la cuestión de la independencia de Cataluña y, en consecuencia, no habría observado las misiones de servicio público.

Sin embargo, el CAC concluyó que *Hola, Europa!* es un documental «de tesis que abordó el tema de la independencia de Cataluña aportando argumentos favorables a la autodeterminación y contrarrestando los argumentos que son contrarios a una eventual independencia de Cataluña».

Sostuvo el plenario de esta institución que se trata de un filme que «responde a una narración concreta del tema tratado en el que se ex-

presa el punto de vista de su autora, que es quien determina la sección, composición y tratamiento de los materiales que lo integran».

Asimismo, indicó el CAC que «no es una pieza informativa sobre las distintas opciones, realidades u opiniones vinculados con el tema, sobre la que no se pueden reclamar criterios de pluralismo en sentido estricto, o equilibrio, que resultan ajenos al género documental por la propia naturaleza discursiva; criterios que sí resultan exigibles a otros estilos convencionales de transmisión de la información, como los teletinformativos».

La Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuales (CCMA), según recordó el CAC, determina en

Sostiene que no puede pedir a su autora que refleje el pluralismo

su libro de estilo que la televisión catalana puede «adoptar en los documentales de no ficción, el punto de vista de un autor que defiende una tesis y argumenta con pruebas documentales, con un objetivo patrimonial». El mismo libro de estilo que recoge que en los documentales de no ficción debe reflejarse «el abanico amplio de cuestiones y de estados de opinión que animan el debate en una sociedad democrática y, en general, que ayudan a ampliar los horizontes culturales de la población».

ANTONIO MORENO

‘El matí de Catalunya Ràdio’, en La Camarga

Manel Fuentes, conductor de *El matí de Catalunya Ràdio*, desplazó ayer los micrófonos de su programa hasta el restaurante La Camarga de Barcelona, sede de la ya célebre conversación grabada en-

tre Alicia Sánchez-Camacho y Victoria Álvarez que propició el caso *Método 3*. Participaron, entre otros, Xavier Bru de Sala, Salvador Cardús, Joaquim Nadal y Joan Manuel Tresserras, todos

ellos en la imagen. Fuentes dirigirá hoy su último *Els matins* –no continúa la temporada que viene– desde la Antiga Fàbrica Damm de Barcelona, donde entrevistará a la portavoz de la PAH, Ada Colau.

Concha García Campoy serà incinerada aquest migdia a Madrid

Ales deu d'aquest matí començarà, al tanatori de La Paz de Madrid, la vetlla de la periodista Concha García Campoy, que va morir dimecres a la tarda, als 54 anys, com a conseqüència de la leucèmia que se li havia diagnosticat el desembre del 2011. Fonts del tanatori han confirmat a Efe que a les dotze del migdia començarà una missa en memòria de la difunta, que una hora després serà incinerada. La família de la periodista –incloent-hi els fills, la mare, els germans, l'exmarit i l'actual parella, el productor de cinema Andrés Vicente Gómez– van comunicar ahir l'hora-

EFE

ri de la vetlla a través d'una esque-la publicada al diari *El Mundo*, i van demanar també "una oració per la seva ànima".

Manuel Campo Vidal, president del'Acadèmia de la Televisió –entitat de la qual García Campoy era portaveu– i que dimecres s'havia referit a ella com la seva "millor amiga", va agrair ahir en nom seu, a través de Twitter, les nombroses mostres de condol rebudes. "La Concha García Campoy estimava Twitter. Aquí va confirmar la seva leucèmia i va anunciar que lluitaria en la recaiguda. Ahir no va poder dir gràcies. Ho faig per ella", va piular el periodista.

Per a què volem el periodisme

Les filtracions fetes per Edward Snowden no són importants. Vull dir que sí que ho són, però no pas tant com allò que Charles Pierce, un periodista de la revista nord-americana *Esquire*, ha batejat com a "efecte Snowden". D'una banda, governs i Parlaments s'han vist obligats a parlar i explicar-se sobre afers que fins ara procuraven amagar-nos i pensàvem que només es produïen a la Xina, a Rússia, a Veneçuela, etcètera. Ara sabem que també passen als

EUA, esclar, i a França, Alemanya, el Regne Unit... D'altra banda, algunes empreses que procuren cuirassar-se sòlidament de la vista pública han decidit, a contracor, passar comptes amb els ciutadans que els confien la seva privacitat i que s'han esverat en saber que aitals empreses col·laboraven secretament amb els governs oferint accés a les seves dades. El jove Snowden també ha tret la son de les orelles a periodistes i mèdia, que han treballat de va-

CRÍTICA
PREMSA
ANTONI MARIA
PIQUÉ
TWITTER:
@AMPIQUE

lent per explicar per quins set sous el govern fica el nas a la nostra vida tan agressivament, en secret, etcètera. Tot plegat és boníssim, saníssim i oportuniíssim, perquè augmenta el coneixement dels ciutadans sobre la tasca dels seus governs i el poder de decisió de la gent sobre la cosa pública. En el fons, el periodisme va d'això: d'apoderar els ciutadans amb informació, incorporar-los al debat i facilitar-los l'escrutini dels seus representants. Per a què el voldrí-

em, el periodisme, si no? ¿Per fer numerts judicials com els d'aquest director que disfressa de diari les seves operacions polítiques? Esclar que, prèviament, l'efecte Snowden (la versió local podria anomenar-se *efecte Camarga*) demana menys vedetisme i una actitud més assertiva dels mèdia. Com a mínim, que s'adonin que si no volen jugar el seu paper, la gent podem acabar discutint de la cosa pública com ho fan a Egipte. Seria una llàstima, oi?

RÀDIO

Garriga també és cap de nous formats de Catalunya Ràdio.

Marc Garriga presentarà a l'estiu 'El matí de Catalunya Ràdio'

À.G.M.

BARCELONA. El periodista Marc Garriga serà l'encarregat de conduir *El matí de Catalunya Ràdio* a partir de dilluns, quan comença la temporada d'estiu. Substitueix així Manel Fuentes, que s'acomiada avui amb un programa especial emès des de l'Antiga Fàbrica Damm. A la tarda, com ja va avançar l'ARA, serà Albert Miralles qui ocupi la franja de 4 a 7 de la tarda, amb el programa *35 dies*. La programació d'estiu de Catalunya Ràdio es complementa amb un programa d'entrevistes pausades a càrrec de Joan Barril, un de reflexió, amb Xavier Graset, i Adam Martín presentant *El suplement d'estiu*. A més, torna el concurs *El salva Vives*, amb Sergi Vives. I Sílvia Còppulo conversarà íntimament amb convidats a *El divan*.

En el cas de RAC1, Jordi Basté aguanta la temporada una setmana més i plegarà divendres que ve. Durant l'estiu radiofònic el substituirà el periodista David Jobé, que ja s'havia posat al davant dels micros d'*El món a RAC1* en estius anteriors. Durant el cap de setmana, el *Via lliure* amplia horari i s'emetrà de 9 del matí a 12 del migdia.

Pel que fa als caps de setmana de l'emissora del Grupo Godó, el periodista sabadallenc Xavi Bundó s'encarregarà de substituir Marta Cailà. Bundó, durant la temporada regular, és membre de l'equip d'*El món a RAC1*. —

UNIVERSITAT ■ EL TREBALL ES CENTRA EN LES DO MONTSANT I PRIORAT

Estudiants de periodisme de la URV fan un reportatge sobre enoturisme

■ El Castell del Vi de Falset, situat a l'antic Castell dels Comtes de Prades de Falset, és l'emplaçament escollit per presentar el reportatge *DO Enoturisme*, una peça que vol mostrar com ha evolucionat una zona on el producte vitivinícola era únicament de consum i que actualment tot el que l'envolta s'ha convertit

en una nova oportunitat per al territori.

El reportatge s'emmarca dins les denominacions d'origen Priorat i Montsant. La càmera vol ser el vincle entre l'espectador i els paisatges, les aromes i els gustos, que, acompanyada per dos reporters, conversen sobre el fenomen 'enogastroturístic'. Aquest

treball l'ha realitzat un grup d'estudiants de periodisme de la URV amb la col·laboració de la Cooperativa Falset-Marçà i els cellers d'Escaladei, entre d'altres.

En acabar l'acte, els assistents podran gaudir d'un tast de productes dels establiments que han participat en la realització de la peça documental.

«HOLA, EUROPA!»

El CAC insta a TV3 a garantizar la pluralidad ideológica

ABC
BARCELONA

El Pleno del Consejo del Audiovisual de Cataluña (CAC) ha dictaminado que el documental sobre la independencia de Cataluña «Hola, Europa!» emitido por Televisió de Catalunya, SA (TVC) no vulneró las misiones de servicio público que tiene encomendadas «dado que se trata de un documental de tesis y, en estos casos, el análisis del principio de pluralismo abarca un período de tiempo más amplio para permitir valorar su observancia o inobservancia».

No obstante, en el acuerdo del CAC se recuerda a TVC la necesidad de que en los documentales de no ficción, tal como señala el apartado 1.7 de su propio libro de estilo, «se refleje el amplio abanico de cuestiones y de estados de opinión que animan el debate en una sociedad democrática y, en general, que ayudan a ampliar los horizontes culturales de la población». El acuerdo fue aprobado por el Pleno del CAC en la sesión realizada el 10 de julio, con cinco votos a favor y uno en contra. TVC emitió el 7 de mayo el documental «Hola, Europa!» en el marco del programa «Sense ficció».

El Consejo analizó de oficio el documental y el 16 de mayo recibió una queja de Núria Parlon, diputada del PSC en el Parlament.

Prisa estudia suspender pagos en EEUU

P. P. / Washington

Prisa, el mayor grupo de medios de comunicación de España, ha valorado la posibilidad de presentar la suspensión de pagos en Estados Unidos, según el diario *The Wall Street Journal*. Según esa noticia, la empresa propietaria del diario *El País*, la *Cadena Ser* y la editorial Santillana, entre otros activos, tiene sobre la mesa diferentes opciones para hacer frente a su deuda, que el *Journal* estima en más de 3.000 millones de dólares (cerca de 2.300 millones de euros).

Prisa no ha querido comentar la noticia, de acuerdo con la información del periódico neoyorquino, que también explica que hay un conjunto de fondos que han formado un grupo ad hoc para forzar a la empresa española a reestructurarse.

Entre esos fondos están los *hedge funds* (fondos no regulados) Silver Point, que está especializado en invertir en activos de empresas y países con problemas de liquidez, Knighthed, Monarch Alternative y Kempner Capital.

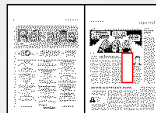
En Estados Unidos, las suspensiones de pagos son diferentes de en Europa, puesto que permiten reestructuraciones de la deuda a cambio de recortes de gastos o venta de activos.

Javier García, presidente del Board de Endemol

L. R. C. - Madrid

Javier García, director Fiananciero y de Operaciones de Endemol España fue nombrado el pasado miércoles presidente del Board de Operaciones y Eficiencia del grupo Endemol, productora holandesa de formatos televisivos y digitales como «Gran Hermano», «Tu cara me suena» o la serie «Isabel». El directivo español liderará y coordianrá las iniciativas destinadas a mejorar la eficiencia del grupo a nivel internacional. Así, pasa a presidir el consejo formado por los ejecutivos de las principales filiales de Endemol, cargo que deberá compaginar con sus anteriores obligaciones en España.

MANEL FUENTES

Exitosa trayectoria en la radio

▲ El periodista barcelonés se despide hoy de *El matí de Catalunya Ràdio* cerrando así una exitosa etapa al frente del matinal de la radio pública. Ayer quiso hacer un guiño a la audiencia y a sus colaboradores emitiendo su programa desde el restaurante La Camarga.

ROGER LOPPACHER

Apoya la falta de pluralidad de 'Hola, Europa!'

▼ El Consell de l'Audiovisual de Catalunya ha desestimado las quejas presentadas contra el documental *Hola, Europa!*, que da argumentos para la causa independentista, por entender que se puede poner dinero público en un programa de autor y que no necesita ser plural.

José Manuel Ruiz Rivero dirigirá la Forta

L. R. C. - Madrid

El director general del ente público de radiotelevisión de las Islas Baleares, José Manuel Ruiz Rivero, tomó ayer posesión de la presidencia de Forta durante el transcurso de la reunión de la junta general de esta federación. Con este nombramiento, la corporación pretende expresar su «voluntad de mantener y reforzar la unidad de acción y la cooperación entre las radios y televisiones autonómicas, en línea con los objetivos fundacionales de Forta», como ha informado en un comunicado.

POLÈMICA

El CAC no veu problemes en 'Hola, Europa!'

El Consell de l'Audiovisual de Catalunya (CAC) considera que el treball de TV-3 *Hola, Europa!*, sobre el sobiranisme català, «no va vulnerar les missions de servei públic» que té encomanades. La diputada del PSC Núria Parlón va presentar una queixa per no reflectir les opcions de pensament sobre la independència. ≡